

„Bradbury mágiája abban rejlik, hogy a másvilágit ismerőssé teszi,
az ismerőst pedig különössé és borzongatóvá változtatja.”

Playboy

„Az olvasó a lélegzetét is visszatartja...”

Liverpool Echo

„A szárnyaló képzelet és a lenyűgöző történetek...
Bradbury mágiájának dicséretét zengik.”

Scottish Daily Record

„Bradbury egyéni stílusát sokan és sokszor próbálták utánozni. De sikerrel soha.”

Portland Oregonian

„Ray Bradbury a kultúránkat gazdagította azzal,
hogy megmutatta: a képzeletnek nincsenek határai.”

Steven Spielberg

„Bradbury a vastagon szótt fantázia mágusa.”

Daily Mail

„Bradbury a legigazabb történeteket írja, amiket csak képzelet alkothat. Úgy képzelem, nem ő keresi a történeteket, árgus szemmel, vizslatva járva utcákat, berkeket, hanem azok jönnek elé, mert tudják, ő majd híven és szépen meséli el őket.”

ekultura.hu

„Bradbury a legegyszerűbb szavakból is olyan képeket
és hangulatokat teremt, amelyek örökre az olvasóval maradnak.”

San Francisco Chronicle

„Bradbury a látszólag közönségeset keveri a fantasztikussal,
és megfűszerezi csipetnyi érzellemmel.”

Toronto Star

A szerző eddig megjelent művei az Agave Könyvek gondozásában:

Az öröm masinériái
A villamos testet énekelem
Éjfél is elmúlt
Szép arany almáit a nap
Gyógyír búskomorságra
Marsbéli krónikák



RAY
BRADBURY
FAHRENHEIT 451
ÉSMÁSTÖRTÉNETEK



agave
könyvek

Ray Bradbury: Fahrenheit 451

Copyright © Ray Bradbury, 1953, renewed 1981 by Ray Bradbury

Ray Bradbury: R is for Rocket

Copyright © Ray Bradbury, 1962, renewed 1990 by Ray Bradbury

Hungarian translation © Loránd Imre, Pék Zoltán, Török Krisztina, 2012

A fordítás az alábbi kiadások alapján készült:

Ray Bradbury: Fahrenheit 451, Simon & Schuster Paperbacks,

a Division of Simon & Schuster, Inc., 2012

Ray Bradbury: R is for Rocket, Rupert Hart-Davis Ltd., 1968

Fordította: **Loránd Imre, Pék Zoltán, Török Krisztina**

ISBN: 978 61 5527 209 7

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Olvasószerkesztő: Brenner Péter

Korrektor: Boncz Éva

Készült: a Kaposvári Nyomda Kft. nyomdájában, Kaposváron, 2013-ban –

Felelős vezető: Pogány László igazgató

Műfaj: science fiction, szépirodalom



RAY
BRADBURY
FAHRENHEIT 451
ÉSMÁSTÖRTÉNETEK

Tartalomjegyzék

Fahrenheit 451	9
(Fahrenheit 451) • <i>Loránd Imre</i>	
Tűz és jég	139
(Frost and Fire) • <i>Török Krisztina</i>	
R, mint rakéta (R is for Rocket)	185
(R is for Rocket) • <i>Pék Zoltán</i>	
Einar bácsi	203
(Uncle Einar) • <i>Pék Zoltán</i>	
Az időgép	213
(The Time Machine) • <i>Pék Zoltán</i>	
A nyári futás hangja	223
(The Sound of Summer Running) • <i>Pék Zoltán</i>	

R, MINT RAKÉTA

Volt ott egy kerítés, aminek nekiszorítottuk az arcunkat, és éreztük, ahogy a légáram egyre melegszik, és csak kapaszkodtunk a kerítésbe, elfelejtettük, kik vagyunk és honnét jövünk, helyette arról álmodoztunk, kik lehetnénk és hová mehetnénk...

Pedig csak kamaszok voltunk, és szerettünk kamaszok lenni, egy kisvárosban éltünk Floridában, és szerettük azt a várost, iskolába jártunk, és még az iskolát is úgy-ahogy szerettük, fára másztunk meg fociztunk, szerettük a szüleinket...

De minden hét minden napjának minden órájában egy percig vagy másodpercig eszünkbe jutott a kerítés, ami mögött ránk várt az a tűz, ami mögött ránk vártak a csillagok... és olyankor jobban szerettük a rakétákat.

A kerítés. A rakéták.

Minden szombat reggel...

Nálunk volt a találkozó.

A nap épp csak feljött, de a srácok már úgy óbégattak, hogy a szomszéd kénytelen volt a kábpisztolyt kidugni a szellőzőn, és ráförmedt a srácokra, hogy fogják már be, különben bő egy órát szobrozhatnak, de istenigazából, és akkor majd megnézhetik magukat.

– Ej, mássz fel egy rakétára, és dugd a fejedet a fűvókába! – kiabálták vissza mindig, de már csak a kerítésünk biztonságából. Az öreg Wickard a szomszédban jól bánik a kábpisztollyal.

Egyik hűvös, derengő szombat reggel még ágyban feküdtem, és az járt a fejemben, hogy előző nap sikerült megbuknom a szemantikavizsgán, amikor a banda odalent elkezdett kiabálni. Még reggel hét sem volt, az óceán felől még hömpölygött a köd, és a halk sóhajból tudtam, hogy az időjárás-szabályozó vibrátorok csak most indulnak be zümmögve a ház sarkainál, és kezdik lődözni a sugarakat, hogy szétoszlassák.

Az ablakhoz caplattam, és kidugtam a fejemet.

– Jól van na, úrkalózok, hajtómű, állj!

– Hahó! – kiabált fel Ralph Priory. – Most hallottuk, hogy változott a mai program! A Holdhajót, amiben az új XL3-as hajtómű van, egy óra múlva indítják!

– Buddha, Mohamed, Allah és az összes aprószentek! – szaladt ki a számon, és olyan hevesen megpördültem, hogy a lökeshullámtól a fiúk hanyatt dőltek a gyepen.

Magamra kaptam egy cipzárás kezeslábast, felrántottam a csizmát, és a derekamra felcsatoltam az ételkapszulákat, mert sejtettem, hogy ma nemcsak hogy nem ebédelünk, de még csak eszünkbe se jut, majd bedobunk pár tablettát, ha nagyon korog a gyomrunk. Aztán már le is pottyantam az emeletről a vákuumliftben.

Ahogy kiléptem a gyepre, az öt srác az ajkát rágva, komor képpel, türelmetlenül toporgott.

– Aki utoljára ér az egysínűhöz, az gülüszemű marslakó! – rikkantottam, és elhúztam mellettük ötezerrel.

Mialatt az egysínű hengerkabinja suhant velük a Rakétakikötő felé – a húsz mérföld csupán pár perces út –, végig görcsben volt a gyomrom. Egy tizenöt éves fiú nem láthatja elégszer a nagy hajókat, általában úgylis csak a kis kontinentális teherrakéták jöttek-mentek menetrend szerint. Ez viszont nagy volt, az egyik legnagyobb, a Holdra indult, és azon is túl...

– Rohadtul izgulok – ütötte meg a karomat Priory.

– Én is – ütöttem vissza. – A szombat a hét csúcspontja.

Prioryval összevigyorogtunk. Mi ketten szinte össze voltunk nőve. A többi űrkalóz is jó fej volt. Sid Rossen, Mac Leslyn és Earl Marnee is tudtak úgy ugrádozni, mint minden gyerek, és ők is imádták a rakétákat, de volt egy olyan érzésem, hogy nem fogják azt csinálni, amit majd Ralph meg én egy szép napon. Mi bármikor elcseréltünk volna akár egy maroknyi szépen metszett, kék-fehér gyémántot is a csillagokért.

Kiabáltunk, amikor kiabálni kellett, neveltünk, amikor arra került a sor, de közben mi Ralphal nyugodtak maradtunk, és aztán a henger sus-torogva megállt, mi pedig odakint folytattuk a kiabálást meg a nevetést, futottunk, de csendesen és szinte lassított felvételen, Ralph elöl, mögöttem én, utánam a többiek, mindnyájan egy irányba, a megfigyelőkerítés felé rohantunk, és odaértünk, hátrakiabáltunk a csigáknak, hogy siessenek már, de vissza se néztünk rájuk, és aztán mind együtt voltunk, a nagy rakéta meg kibújt a műanyag szerelőgubóból, ami óriási csillagközi sátorra emlékeztetett, és a csillogó sínen a kilövőállás felé haladt, úgy kísérte a gigantikus daru, akár egy történelem előtti repülő hulló, ami etette és

gondozta ezt a nagy tűzszörnyeteget, és most a születési helyére vezeti, ahonnan kilöködik a hirtelen kemencévé változó égbe.

A lélegzetem is elállt. Csak akkor kaptam levegőt, amikor a rakéta már kint járt a betonmezőn, mögötte óriáscsibor traktorok és hatalmas hengerek, bennük emberekkel, körös-körül pedig mint megannyi imádkozó sáska, azbesztruhás szerelők babráltak gépekkel, zümmögtek, károgtak és csicseregtek egymásnak láthatatlan-halhatatlan adóvevőkön, mi mégis mindent tisztán hallottunk a fejünkben, lelkünkben, szívünkben.

– Istenem – nyögtem végre valahára.

– Édes istenem – toldotta meg Ralph Priory a könnyökömnél.

A többiek is csak hüledeztek.

Volt is benne valami isteni jelleg. Százévnnyi álom, amit szétválogattak és kiszemeztek, majd összerakták belőlük ezt a legkeményebb, legszebb, leggyorsabb álmot. Minden egyes vonala megszilárdult, tökéletes tűz volt, megfagyott láng, jégszikla, amely itt fog elolvadni a betonpréri közepén, harsogva felébred, aztán felszökken az égbe, és csodás, butácska fejét beleveri a Tejútba, a levert csillagok pedig tüzes meteorokként záporoznak le. Képes fenékbe billenteni a Szénzsák-ködöt, hogy álljon csak szépen félre.

Engem is jól fenéken billentett. Elöntött a sóvárgás és az irigység, elöntött a bánat, amiért még nem értem el semmit. És amikor az űrhajósok végigmentek a betonon a néma furgonban, a testem velük tartott a különös fehér páncélban, a buboréksisakban és a gondtalan büszkeségben, mintha csak mágnesfociedzésre vonulnának ki az egyik helyi pályára. Pedig a Holdra indultak, most már havonta mentek, és a tömeg, ami rendszeresen összeverődött a fellövésekre, szép lassan elmaradt, már csak mi gyerekek kísértük ki és vártuk őket vissza aggódva.

– Mit nem adnék, ha velük mehetnénk – sóhajtottam. – Mit meg nem adnék érte!

– Én odaadnám az éves egysínűbérletemet – bólogatott Mac.

– Az tuti.

Hatalmas érzés volt nekünk, srácoknak a reggeli játékból átbukni ebbe a délutáni nagyon is valóságos, erőteljes tűzijátékba.

Végre befejeződtek az előkészületek. A rakétát megtankolták, az emberek úgy szaladtak el tőle a földön, akár a hangyák egy fémisten előtt, és az Álom felébredt, felbődült és felugrott az égbe. És már ott se volt, a

vákuumharsogás is elhalt, nem maradt utána semmi, csak forró remegés a levegőben, amit átvett a föld, és ami feldübögött a lábunkon egyenesen a szívünkig. Az Álom helyén csak égett, perzselt beton marad, és egy kis rakétafüst, akár egy eltévedt bárányfelhő.

– Elment! – szakadt ki Prioryból.

És akkor mind elkezdtek kapkodni a levegőt, ahogy dermedten álltunk ott, mintha egy gigantikus kábpisztoly céltáblái lettünk volna.

– Gyorsan fel akarok nőni – hadartam. – Nagyon gyorsan fel akarok nőni, hogy beülhessek egy ilyen rakétába.

Az ajkamba haraptam. Nemcsak hogy pokoli fiatal voltam, de ráadásul úrhajósnak nem lehetett csak úgy jelentkezni. Kiválasztották rá az embert. *Kiválasztották.*

Végül valaki, talán Sidney, azt mondta:

– Menjünk a telemoziba.

Mindenki benne volt, csak Priory meg én nem. Úgyhogy a többiek elmentek, csak úgy dőlt belőlük a nevetés meg a szó, mi meg ottmaradtunk, és néztük a hajó hült helyét.

Az a kilövés mindent tönkretett.

Amiatt buktam meg hétfőn is szemantikából.

De nem érdekelt.

Ilyenkor adtam hálát az égnek a koncentrátumtablettákért. Amikor a gyomrod egyetlen merő görcs, nincs nagy kedved leülni egy igazi háromfogásos ebédhez. Pár tablettá csodálatosan helyettesítette, elűzte az éhséget.

Egész álló nap ezen gondolkodtam, késő éjszakáig. Annyira a megszállottja lettem, hogy az álommasszázsgéppel tudtam csak elaludni, és mellé feltettem valami halk Csajkovszkijt, hogy lecsukódjon a szemem.

– Atyavilág, fiatalember – mondta a tanárom a hétfői órán. – Ha ez így megy tovább, a következő pszichiátriai értekezleten leminősíttetem.

– Sajnálom – feleltem.

Kemény tekintettel nézett rám. – Mi a baj? Olyasmi gátolhatja, ami nagyon egyszerű, de ugyanakkor tudatos.

Megrezzent az arcom. – Tudatosnak tudatos, tanár úr, de nem egyszerű. Szerteágazó. Egyszóval... a rakéták.

Elmosolyodott. – R, mint rakéta, mi?

– Igen, tanár úr.

– Nos, akkor sem hagyhatjuk, hogy ez befolyásolja az iskolai teljesítményét, nem igaz?

– Gondolja, hogy hipnózisra lenne szükségem?

– Nem, dehogy! – Belelapozott egy füzetkébe, amire az én nevemet nyomtatták. Hirtelen úgy éreztem, egy kő van a gyomromban. Rám pillantott. – Tudja, Christopher, maga itt vezéregyéniség, osztályelső. – Lehunyta a szemét, töprengett. – Még sok mindent számításba kell vennünk – mondta, majd meglapogatta a vállam. – Folytassa a munkát. Nincs miért aggódni.

Azzal otthagytam.

Próbáltam én a tanulásra koncentrálni, de nem ment. A tanár egész nap szemmel tartott, közben bele-belenézett abba a füzetkébe, és az ajkát rágta. Délután kettő körül tárcsázott egy számot az asztaliján, és öt percig beszélt valakivel.

Egy szót sem hallottam, de amikor letette, egyenesen rám nézett, és nagyon fura fény égett a szemében.

Irigység, tisztelet és szájalom volt egyszerre. Rengeteg mindent mondott az a pillantás. Az arca viszont semmit.

Úgy ültem ott, mint az agyal és az ördög egy személyben.

Ralph Prioryval korábban leléptünk a suliból. Elmeséltem neki, mi történt, ő meg komoran a homlokát ráncolta, ahogy szokta.

Most már kezdtem aggódni, és ahogy beszélgettünk, az aggodalmam előbb megduplázódott, majd megtriplázódott.

– Csak nem tanácsolnak el, ugye, Chris?

Az egysínű sziszegett. Az állomásunkra értünk. Kiszálltunk, lassan elindultunk.

– Nem tudom – mondtam.

– Az aljas húzás lenne.

– Talán rám férne egy alapos agymosás, Ralph. Nem szűrhatom el a jegyeimet.

A házuk előtt megálltunk, és sokáig csak néztünk az égre. Akkor Ralph furcsa dolgot mondott.

– Nappal nincsenek kint a csillagok, de mi mégis látjuk őket, igaz?

– De még mennyire.

– Te meg én összetartunk, ugye, Chris? A fene egye meg, nem vihetnek el most. Haverok vagyunk. Nem lenne tisztességes.

Nem tudtam felelni, mert a torkomat elzárta egy nagy gombóc.

– Mi van a szemeddel? – kérdezte Priory.

– Csak túl sokáig néztem a napba. Gyere be, Ralph.

A fürdőkabinban szokás szerint rikoltoztunk a zuhanysugár alatt, de a vidámságunk igazából nem volt meggyőző, még akkor sem, amikor jéghidegre állítottuk a vizet.

A szárítóban állva erősen törtem a fejem. Az irodalom telis-tele van olyanokkal, akik kemény ellenfél ellen harcolnak. Az elméjüket és az izmaikat vetik be az akadályok ellen, és végül vagy győznek, vagy vereséget szenvednek. Én viszont semmi külső konfliktust nem tudtam felmutatni. Csak a fejemben trappoltak szöges bakancsok, ott vagdalóztak és verekedtek, ahol senki nem látja, csak én meg a pszichológus. Pedig ez ugyanolyan kemény küzdelem volt.

– Háborúban állok – böktek ki öltözködés közben.

– Magaddal?

– Igen. Nem vehetek bele, mert ez személyes. Hányszor mondta anyám, hogy: „Ne egyél annyit, Chris, csak a szemed kívánja”?

– Milliószor.

– Kétmilliószor. Átfogalmazom, Ralph. „Ne láss annyit, Chris, csak az agyad kívánja”. Háborúban áll az eszem, ami mindenfélét akar, a testemmel, ami meg nem tudja megadni neki.

Priory bólintott. – Akkor ez tényleg személyes háború. Viszont ebben az esetben én is háborúzok, Chris.

– Sejtettem! A többiek valahogy kinőttek belőle, de szerintem mi nem fogunk, Ralph. Szerintem mi tovább várunk.

Letelepedtünk a napfényes felső erkélyen, és nekiláttunk a házi feladatnak. Priorynak nem ment. Nekem se. Ő mondta ki azt, amit én nem mertem szavakba foglalni:

– Az Asztronauta Bizottságé a választás, Chris. Oda nem lehet jelentkezni. Csak várni.

– Tudom én is.

– Attól kezdve vársz, hogy először rándul görcsbe a gyomrod egy holdrakéta láttán, mennek az évek, és te csak vársz, minden hónapban arra vársz, hogy egy kék Asztronauta-helikopter csap le az égből és száll

le a házad előtt, kilép egy fess mérnök, fürgén felsiet a rámpán, és becsönget. Huszonegy éves korodig várod azt a helikoptert. Aztán a huszadik életéved utolsó napján jó sokat iszol meg nevensz, azt mondod, le van ejtve, amúgy sem érdekelt annyira.

Csak ültünk ott, meggörnyesztett bennünket a szavainak súlya. Csak ültünk ott.

– Én nem kérek ebből a csalódásból, Chris. Tizenöt vagyok, mint te, de ha úgy töltöm be a huszonegyet, hogy nem csönget be értem a neveldébe egy asztronauta, én...

– Tudom – vágtam közbe. – Én is így vagyok vele. Beszéltem olyanokkal, akik hiába vártak. És ha velünk is az történik, Ralph, hát... akkor együtt rúgunk be, aztán elszegődünk egy európai teherhajóra.

Ralph megmerevedett, az arcából kiszaladt a szín. – Rakodónak...

A rámpán halk, szapora léptek kopogtak, és anyám jelent meg. – Szia! – mosolyogtam.

– Szia. Szia, Ralph.

– Szia, Jhene.

Nem nézett ki többnek huszonöttnél, noha megszült és felnevelt engem, közben pedig a Kormányzati Statisztikai Hivatalban dolgozott. Vidám és kecses asszony volt, sokat mosolygott, nagyon is értettem, apám miért szerethette annyira, amikor még élt. De hát egy szülő is jobb a semminél. Szegény Priory neveldében nőtt fel...

Jhene odajött és megérintette Ralph arcát. – Betegnek látszol. Mi a baj?

Ralphnak sikerült kipréselnie egy hihető mosolyt. – Semmi, tényleg.

Jhene-nek több se kellett. – Ma este itt alhatsz. Szeretnék. Ugye, Chris?

– Naná.

– Vissza kellene mennem – kérette magát Priory, de nem túl vehemensen. – De ha már megkértél. És Chrisre is ráférne a segítség a holnapi szemantikához.

– Nagylelkű vagy – dörmögtem.

– Előtte még el kellene intéztem egy-két dolgot. Sietek, egy órán belül itt vagyok.

Miután Ralph elment, anyám fürkészőn nézett rám, majd finom ujjjaival kellemesen megsimította a hajamat.

– Valami történik, Chris.

A szívem abbahagyta a suttogást, mert azt akartam, hogy egy ideig ne suttogjon. Csak várt.

Nyitottam a számat, de Jhene már folytatta:

– Valahol valami beindult. Ma kétszer is hívtak a munkahelyen. Először a tanárod. Másodszor... azt nem árulhatom el. Nem akarok semmit mondani, amíg...

A szívem újra megszólalt, lassan és melegen.

– Akkor ne mondd el, Jhene. Az a két hívás...

Csak nézett rám. Két puha, meleg kezébe fogta a kezemet. – Olyan fiatal vagy még, Chris. Szörnyen fiatal.

Nem szóltam semmit.

A szeme egyre fényesedett. – Nem ismerhetted apádat. Bárcsak ismer-
ted volna. Tudod, mivel foglalkozott?

– Igen. Egy kémiai laborban dolgozott mélyen a föld alatt.

Anyám furcsa hangon megismételte: – Mélyen a föld alatt, Chris. Sosem látta a csillagokat.

A szívem megduzzadt a mellkasomban. Felkiáltott, hangosan és erősen.

– Jaj, anya...

Évek óta először szólítottam így.

Amikor reggel felébredtem, a szobát már napfény töltötte meg, de Priory helye üres volt. Füleltem. Nem hallottam, hogy a fürdőkabinban fröcskölne, és a szárító sem zümmögött. Elment. A tolóajtón egy üzenet várt.

„Találkozunk a suliban délben. Anyád megkért, hogy intézzek el neki valamit. Reggel hívták, és azt mondta, szüksége van a segítségemre. Szia. Priory.”

Priory szaladgál anyának. Kora reggeli hívás. Fura. Visszamentem az ágyhoz, és leültem.

Ahogy ott üldögéltem, odalent kiabáltak: – Hé, Chris! Elkésél!

Kidugtam a fejem az ablakon. – Mindjárt megyek!

– Nem mégy, Chris.

Anyám hangja. Csendes volt, és valahogy furcsa. Megfordultam. Az ajtóban állt, az arca sápadt, nyúzott volt, apró fájdalom töltötte meg. – Nem mégy, Chris – ismételte. – Mondd nekik, hogy ma nélkülöd mennek.

A srácok még lármázhattak odalent, de nem hallottam őket. Csak én voltam és anyám, karcsún, sápadtan a szobámban. Az időjárás-szabályozó vibrátorok felzúmmögtek.

Lassan visszafordultam az ablakhoz, és lenéztem a srácokra. Ők hármán félmosollyal néztek fel rám, göcsörtös ujjaik közt a szemantikafüzetet szorongatták. – Hahó... – mondta egyikük. Sidney, ő volt.

– Bocs, Sid. Bocs, srácok. Ma nem mehetek. Később dumálunk.

– Ne már, Chris!

– Beteg vagy?

– Nem, csak... Menjetek nélkülem. Sziasztok.

Elszibbadtam. Elfordultam kérdő arcuktól, és az ajtó felé néztem. Anyám már nem volt ott. Hangtalanul lement. Hallottam, hogy a srácok immár kevésbé lármásan elindulnak az állomás felé.

A vákuumlift helyett lassan lebaktattam a lépcsőn. – Hol van Ralph? – kérdeztem.

Jhene úgy tett, mintha teljesen lefoglalná a vibrofogó fésűvel való fésülködés. – Elküldtem. Nem akartam, hogy most láb alatt legyen.

– Miért nem megyek iskolába, Jhene?

– Légy szíves, ne kérdezd, Chris.

Mielőtt felelhettem volna, egy hang támadt a levegőben, ami átdöfte a ház hangszigetelt falait, és a csontvelőmben zúmmögött szaporán és magasan, akár egy csillogó zenenyíl.

Nyeltem egy nagyot. Az összes félelem, bizonytalanság és kétség kiürült belőlem.

Amikor meghallottam, Ralph Priory jutott eszembe. *Jaj, Ralph, bárcsak itt lennél.* El se tudtam hinni, hogy igaz, hogy hallom a hangot, nemcsak a fülemmel hallom, de az egész testemmel.

A hang közeledett. Attól féltem, hogy elmegy másfelé, de nem ment. Mélyebb lett, és a ház előtt ereszkedett le fény- és árnyékszirmok kavargásában, és akkor tudtam, hogy csakis egy égszínű helikopter lehet. A zúmmogás elhalt, a csendben anyám feszülten előrehajolt, elejtette a vibrofésűt, és visszatartotta a lélegzetét is.

És abban a csendben csizmás léptek dobogását hallottam a rámpán. Léptekét, amikre oly régóta vártam, és már attól féltem, hiába.

Csengettek.

Tudtam, ki az.

És csak az járt az eszemben, hogy Ralph, a fenébe, hogy pont most mentél el, amikor ez megtörténik! Az istenit, Ralph!

A férfi mintha egyenruhában született volna. Úgy simult rá, akár egy második réteg, sószín bőr, rajta itt-ott egy vonal, egy kék pötty. Ennél egyszerűbb és tökéletesebb egyenruhát el sem lehet képzelni, mögötte pedig ott az egész univerzum izomereje.

Trentnek hívták. Határozottan beszélt, abszolút természetesen, sosem tért el a tárgytól.

Én ott álltam előtte, anyám meg a szoba túlsó felén ácsorgott, mint egy megzavarodott kislány. Hallgattam, de csak részletekre emlékszem.

– ...legjobb jegyek, magas IQ. Felfogóképesség A-1, a kíváncsiság 3A. A lelkesedés elengedhetetlen a hosszú, nyolcéves képzéshez...

– Igen, uram.

– ...beszéltem a szemantika- és a pszichológiatanárával...

– Értem, uram.

– ...és ne feledje, Mr. Christopher...

Mister Christopher!

– ...és ne feledje, Mr. Christopher, senki nem tudhatja, hogy az Asztro-nauta Bizottság kiválasztotta.

– Senki?

– Az édesanyja és a tanára természetesen tudja. De senki más. Megértette?

– Igen, uram.

Trent csendesen mosolygott, ahogy ott állt, nagy kezeit az oldala mellett lógatva. – Meg akarja kérdezni, miért, igaz? Hogy miért nem mondhatja el a barátainak. Megmagyarázom.

– Ez egyfajta pszichológiai védelem – kezdte. – Évente úgy tízezer fiatal-embert választunk ki a Föld több milliárd lakosa közül. Ebből a tízezerből nyolc év múlva olyan háromezren lesznek így vagy úgy úrhajósok. A többiek kénytelenek visszatérni a társadalomba. Kibuknak, de ezt nem kell mindenki orrára kötni. Ha kibuknak, akkor általában az első hat hónapban. És kemény dolog a barátok szemébe nézve bevallani, hogy nem ütötte meg a mércét a világ legjobb állásában. Így könnyítjük meg a visszatérést.

– És emellett van még egy oka – tette hozzá kisvártatva. – Ez is pszichológiai. Gyereknek lenni azért jó, mert ha valamiben jobbak vagyunk másoknál, azt szeretjük a többiek orra alá dörgölni. Mi szigorúan megtiltjuk,

hogy elmondja a barátainak. Ebből tudjuk, hogy nem hengegésből akar az űrbe menni, hanem magáért az űrutazásért. Ha önhiittségből jelentkezik, akkor már meg is bukkott. Ha azért, mert nem tud élni nélküle, akkor a szerencsés kevesek közé tartozik.

Biccentett anyámnak. – Köszönöm, Mrs. Christopher.

– Uram, lenne egy kérdésem – szólaltam meg. – Van egy barátom, Ralph Priory. Egy neveldében él...

Trent bólintott. – A minősítését természetesen nem árulhatom el, de szemmel tartjuk. A barátja? Szeretné, ha magával tartana? Utánanézek. Nevelde? Az nem jó jel. De majd meglátjuk.

– Köszönöm, uram.

– Jelentkezzen nálam a Rakétaállomáson délután ötkor, Mr. Christopher. Addig is egy szót se senkinek.

Tisztelgett, majd elment, a helikopterben felszállt az égbe. Anyám már ott is termett mellettem. – Jaj, Chris – ismételte, és összeöleleztünk, suttogtunk és beszélünk, sok mindent mondott, hogy milyen jó lesz ez nekünk, de főleg nekem, milyen nagy dolog, mekkora megtiszteltetés, mint a régi időkben, amikor az emberek böjtöltek és esküt tettek, és egyházakba léptek be, némaságot fogadtak és imádkoztak, hogy méltók legyenek, és szerzetesként és papként éltek távoli eldugott helyeken, aztán előjöttek és példamutatóan éltek és tanítottak. Ez is olyan, ez is amolyan papi hivatás, mondta, vélte, tudta, és én is részese leszek a nagy egésznek, már nem az övé leszek, hanem az egész világé, mindaz leszek, ami apám akart lenni, de sose lett, mert nem volt esélye...

– Jól van na, jól van – mormoltam. – Megígérem, hogy így lesz... – Elharaptam. – De hogyan mondjuk meg Ralphnak, Jhene? Vele mi lesz?

– Mondd neki, hogy elutazol. Egyszerű. Ne mondj neki többet. Meg fogja érteni.

– De te, Jhene, te...

– Igen, magányos leszek – mosolygott lányan. – De itt a munkám. És itt van Ralph.

– Úgy érted...

– Kiveszem a neveldeből. Itt fog lakni, ha elmentél. Azt akartad, hogy ezt mondjam, igaz?

Bólintottam. Furcsán éreztem magam, bénultan.

– Pontosan ezt.

- Jó fiú lesz. Majdnem olyan jó, mint te.
- Még jobb is.

Elmondtuk Ralph Priorynak, hogy Európába megyek tanulni, és anya azt szeretné, hogy vele lakjon mint a fia, amíg vissza nem jövök. Gyorsan elhadartuk, mintha égetné a nyelvünket. Amikor befejeztük, Ralph kezét rázott velem, anyámat megpuszilta, és azt mondta:

– Büszke vagyok rá, nagyon büszke.

Fura módon Ralph meg se kérdezte, miért megyek, hová megyek, meddig maradok. Csak annyit mondott: – Jól szórakoztunk, nem igaz? – és ennyiben hagyta, mintha nem merne többet mondani.

Péntek este koncerten voltunk a mi lakóköri amfiteátrumában hármasban, Piory, Jhene meg én, nevetve jöttünk haza, aztán lefekvéshez készültünk.

Semmit nem pakoltam el. Priory ezt meg is jegyezte, de nem bolygatta. Nem kellett pakolnom. A következő nyolc évben más fog gondoskodni rólam.

A szemantikatanárom felhívott, és mosolyogva, röviden, kedvesen elbúcsúzott.

Aztán lefeküdtünk, és mielőtt elnyomott az álom, jó egy órán át az járt a fejemben, hogy ez volt az utolsó estém Jhene-nel és Ralphfal. A legutolsó.

Tizenöt éves suhanc voltam.

És akkor, a sötétben, mielőtt elaludtam volna, Priory halkán felém fordította ünnepélyes arcát, és azt suttogetta: – Chris? – Várt. – Ébren vagy még, Chris? – Olyan halk volt, akár egy távoli visszhang.

– Igen.

– Gondolkodsz?

Hallgattam egy sort.

– Aha.

– Te már... te már nem vársz tovább, ugye?

Tudtam, mire gondol. Nem válaszolhattam neki.

– Pokolian fáradt vagyok, Ralph.

Visszafordult, fészkelődött. – Gondoltam, hogy erről van szó. Te már nem vársz tovább. Az baromi jó, Chris.

Gyengéden beleboksolt a karomba.
Aztán elaludtunk.

Felvirradt a szombat reggel. Odakint kiabáltak a srácok. A hangjuk megtöltötte a hétórai ködöt. Hallottam, hogy az öreg Wickard ventilátóra felpattan, és felhúzza a kábpisztolyát, játékosan ijesztgetve a többieket.

– Csönd legyen már! – kiabálta, de nem is hangzott mérgesnek. Ez már rendszeres szombat reggeli játék volt. És hallottam, hogy a srácok vihognak.

Priory is felébredt. – Megmondjam nekik, hogy ma nem mész velük?

– Ne mondj nekik semmit. – Jhene belépett. Kihajolt az ablakon, haja világlott a ködszalag előtt. – Hahó, banda! Ralph és Chris rögtön mennek. Hajtóművet melegíts!

– Jhene! – szóltam rá.

Odajött hozzánk. – Velük töltitek a szombatot, ahogy mindig is.

– Én veled akartam lenni, Jhene.

– Az meg milyen pihenés lenne?

Gyorsan belénk tukmálta a reggelit, megpuszilt mindkettőnket, aztán kilódított az ajtón, egyenesen a banda karjaiba.

– Ma ne menjünk a Rakétakikötőbe, srácok – mondtam nekik.

– Ugyan már, Chris, miért ne?

Az arcukról mindent le lehetett olvasni. A világtörténelemben először esett meg, hogy nem akartam menni. – Csak ugratsz, Chris.

– Naná, szórakozik velünk.

– Nem, komolyan mondja – erősítette meg Priory. – És én se akarok menni. Minden szombaton odamegyünk. Unalmas. Majd jövő héten megint elmegyünk.

– Ó...

Nem fűlött hozzá a foguk, de nélkülünk nem akaródzott menni nekik se. Azt mondták, úgy nem buli.

– Le van ejtve, majd a jövő héten.

– Ja. És mit akarsz csinálni, Chris?

Megmondtam nekik.

Olyan játékokkal töltöttük a napot, amiket réges-rég elhagyunk, konzervdobozzal fociztunk, aztán rozsdás, elhagyott sínek mentén

gyalogoltunk, bejártuk a kiserdőt a város mellett, madarakat fényképeztünk, meztelenül fürödtünk, és nekem egész nap az járt az eszemben: ez az utolsó nap.

Mindent csináltunk, amit valaha csináltunk szombaton. Az összes ostobaságot és butaságot, és senki nem tudta, hogy elmegyek, csak Ralph, az öt óra pedig egyre közeledett.

Négykor elköszöntem a srácoktól.

– Már mégy, Chris? Este mi legyen?

– Nyolckor szóljatok be – feleltem. – Megnézzük az új Sally Gibberts-filmet.

– Klassz.

– Elszakadás!

Ralphal hazamentünk.

Anya nem volt ott, de otthagya énje egy részét, a mosolyát, a hangját és a szavait egy audiofilm-tekercsen az ágyamon. Betettem a nézőkébe, és a képet a falra vetítettem. Puha, szőke haj, fehér arc és csendes szavak:

– Utálok búcsúzkodni, Chris. Bementem a laborba dolgozni. Sok szerencsét. Nagyon szeretlek. Mire legközelebb látlak, már kész férfi leszel.

Ennyi volt az egész.

Priory odakint várt, amíg négyszer végignéztem. „Utálok búcsúzkodni, Chris. Bementem... dolgozni... szerencsét. Nagyon szeretlek...”

Előző este én is csináltam egy búcsúfelvételt. Belettem a nézőkébe. Én csak elköszöntem.

Priory félútig elkísért. Az egysínűre nem engedtem felszállni. Keményen kezet ráztam vele. – Klassz nap volt, Ralph.

– Az. Akkor, hm, jövő szombaton?

– Bárcsak igent mondhatnék.

– Azért mondj csak. Jövő szombaton... az erdő, a banda, a rakéták, az öreg Wickard meg a kábpisztolya.

Neveltünk. – Ja. Jövő szombaton, korán. Vigyázz... vigyázz anyánkra, rendben?

– Ez nagyon hülye kérdés, te dinka.

– Az, mi?

Nyelt egy nagyot. – Chris?

– Hm?

– Én tovább várok. Ahogy te vártál, és már nem kell várnod. Én várok.

Belebokszoltam a karjába. Ő meg vissza.

Az ajtó bezárult, a kabin meglódult, és Priory elmaradt.

A kikötőben kiszálltam. Az Adminisztrációs épület ötszáz méterre volt. Tíz évbe telt, mire elértem.

„Mire a legközelebb látlak, kész férfi leszel...”

„Ne mondja el senkinek...”

„Én várni fogok, Chris...”

A szívemet szorongatta, nem múlt el, a szememben úszkált.

Az álmaimra gondoltam. A holdrakétára. Már nem lesz az én részem, az álmaimé. Én leszek az ő része.

Nagyon kicsinek éreztem magam, ahogy ott mentem, mentem, mentem.

A délutáni londoni rakéta éppen felszállt, amikor felballagtam a rámpán az irodába. Megremegtette a földet, megremegtette és megborzongatta a szívemet.

Kezdtem szörnyen gyorsan felnőni.

Ott álltam és néztem a rakétát, mígnem valaki összecsapta a sarkát, és levágott egy feszes tisztelgést.

Zsibbadtan álltam.

– C. M. Christopher?

– Igen, uram. Szolgálatra jelentkezem, uram.

– Kövessen, Christopher. Be a kapun.

Be a kapun, a kerítés mögé...

A kerítés mögé, aminek nekiszorítottuk az arcunkat, és éreztük, ahogy a légáram egyre melegszik, és csak kapaszkodtunk a kerítésbe, elfelejtettük, kik vagyunk és honnét jövünk, helyette arról álmodoztunk, kik lehetnénk és hová mehetnénk...

A kerítés mögé, aminél azok a kamaszok álltak, akik szerettek kamaszok lenni, akik egy kisvárosban éltek, és szerették azt a várost, és még az iskolát is úgy-ahogy szerették, és szerettek focizni, és szerették a szüleiket...

De minden hét minden napjának minden órájában egy percig vagy másodpercig eszükbe jutott a kerítés, ami mögött várt rájuk az a tűz meg a csillagok... és olyankor jobban szerették a rakétákat.

Viszlát, anya, viszlát, Ralph. Visszajövök.

Anya!

Ralph!

És beléptem a kapun, a kerítés mögé.